

DOOR

M. KOHLBRUGGE

■ ILLUSTRATIES VAN H. BRONS ■

L. C. G. MALMBERG ~ 'S-HERTOGENBOSCH

KONINKLIJKE BIBLIOTHEEK

28311972

9035 360

DE WONDERPARAPLU

DOOR

M. KOHLBRUGGE

ILLUSTRATIES VAN H. BRONS

TWEEDE DRUK

L. C. G. MALMBERG
UITGEVER VAN DEN APOSTOLISCHEN STOEL
'S-HERTOGENBOSCH

DE WONDERPARAPLU.

u moet ik je toch zeker van Sint Nicolaas vertellen, is 't niet ?

Nou, goed hoor ! luister maar.

't Was leelijk weer. De wind waaide zoo geweldig, en de regen die bleef maar vallen.... vallen.... vallen den heelen dag !

Grootvader zat in zijn huisje door het raam te kijken.

Zou het nou nooit ophouden met regenen ? dacht hij.

Ik moet toch naar Duleke toe ! want morgen is het Sint Nicolaas.

Ik moet nog wat voor mijn kleinen jongen gaan bestellen bij den goeden Sint ; maar met zóó'n weer !..... Zou ik toch maar gaan ? dacht hij weer wat later. Hij stond op, zocht

naar zijn schoenen met dikke zolen, waar de regen niet door kwam.

Toen ging hij toch maar. Hij sloot zijn huisje, zette zijn

groote paraplu op en daar ging het met zijn ouwe beenen : Stap, stap altijd maar verder door den regen, onder zijn glimmende paraplu.

Eindelijk was hij de straat door, nog een paar huizen verder, en gelukkig hoor ! daar was hij bij 't huis, waar Duleke woonde.

Zoo gauw als de deur openging, stapte hij naar binnen. zuchtte eens, stopte zijn paraplu in den parapluënbak, en

kwam toen in de kamer, waar zijn kleine jongen was met zijn moeder.

Pas ging de deur open en zag Duleke, wie naar binnen kwam, of hij sprong van de tafel, waar hij een huis met een toren aan 't bouwen was, en liep zoo hard als hij maar kon, naar Grootvader. Nou, Grootvader! hij hield nog al niet veel van den goeden man!

„Wat heb ik nou aan de hand?” zei moeder, „door zulk weer nog naar hier toe te komen?”

Grootvader, Grootvader! je bent veel te goed voor zoo'n kleinen bengel! Maar nu blijft u toch vandaag ook hier koffie drinken, hé?”

Grootvader knikte vriendelijk: ja, dat zou hij maar doen, en heel graag ook.”

„Hè!” zei Duleke, „'t regent buiten toch!”

„Nou, of 't regent!” zei Grootvader lachend, „maar waarom zeg je dat nou zoo?”

„Nou, en u bent toch niet nat!” babbelde het ventje verwonderd.

„O, maar ik heb ook een paraplu meegebracht!” verklaarde Grootvader lachend.

Een paraplu! Daar had Duleke nog niet aan gedacht. Maar dat zou nou toch wel eenig wezen: onder een paraplu in den regen loopen!

Wat zou dat leuk tikken op dat zwarte dakje boven je hoofd! En je werd toch niet nat!

Zoo gauw Duleke de kans klaar zag, wipte hij de deur uit, kwam in de gang, en ja

hoor, daar stond de paraplu van Grootvader!

Hij pakte het natte ding, maakte met veel moeite de deur open!

Toen de straat op.

't Duurde wel een tijdje, voor hij zijn paraplu open had, maar ten laatste lukte het toch! En daar stapte hij als een prins door plassen en plasjes de straten over.

Maar 't was toch wel lastig om de paraplu vast te houden, als die wind zoo waaide!

Hij kneep zijn knuistjes maar heel stevig toe: wegwaaien,

dat zou de paraplu wel laten! daar zou hij wel voor zorgen!

Hè! wat een wind! en daar opeens.....

Boem! sloeg de wind onder de paraplu! en met een vaart vloog hij de lucht in.

Eerst kwam hij boven de huizen! Toen boven de boomen!..... en toen..... haast zoo hoog als de toren vloog 't spartelende Duleke door de lucht. Ja, nou loslaten zeker!

Nooit! want of hij het niet wist, dan was hij toch de paraplu kwijt! En zonder paraplu durfde hij toch niet bij Grootvader te komen. Dat ging niet.

Hij hield maar vast..... maar..... hij vloog ook aldoor maar verder de lucht door; en vlug als dat ging!

't Werd toch wel een beetje akelig, zoo maar alleen in de lucht!

„Moeder!” riep hij zoo hard, als hij maar kon met zijn

kleine stemmetje, maar moeder, och! die was al zoo heel ver van hem af! die kon hem niet meer hooren!

En nog vloog hij maar altijd verder door.

Hij kwam over de zee, waar de golven zoo hoog en zoo groot waren, dat Duleke er van schrok.

O, o, o! als hij nu eens naar beneden viel!

Och, hij moest maar vasthouden! heel stijf vasthouden. Wie weet, hoe alles dan toch nog goed kwam!

Nu was hij niet meer boven de zee; maar 't was nu net, of er allemaal hoge bergen lagen.

Als hij daar eens tegenaan kwam?

Maar dat gebeurde toch lekker niet!

De wind nam het kereltje nog hooger mee de lucht in, en toen..... heel erg rukte de wind aan de paraplu..... zóó erg, dat de paraplu omsloeg.

„Moeder!” schreeuwde Duleke weer, want hij voelde wel, dat er nu iets moest gebeuren.

't Liep beter af, dan hij gedacht had: langzaam kwam de paraplu naar beneden..... toen wat vlugger..... ten laatste boem! sloeg Duleke..... ja, je dacht zeker dat hij dood viel hè? Mis hoor! Het liep goed af.

Juist op het plekje waar Duleke neerkwam, was een gat in den grond. Daar zakte hij in, en z'n paraplu, zijn mooie vliegmachine bleef in den grond steken.

Duleke had zich heelemaal geen zeer gedaan. Hij zakte nog maar altijd verder de diepte in. Hij probeerde wel om zich vast te grijpen, maar dat lukte niet. Zoo zakte hij maar verder, altijd maar verder! wel een half uur lang. Toen tolde hij een paar keeren over zijn hoofd, rolde nog een minuut of vijf over zand of zoo iets, en bleef eindelijk stil liggen.

Hij voelde eens aan zijn hoofd, aan zijn armen en zijn beenen. En gelukkig hoor!

Zijn hoofd zat nog op zijn lijf, zijn armen waren heel, en aan zijn beenen mankeerde niets.

't Was wel wat donker in de ruimte, waar hij was terecht gekomen; maar toen hij een tijdje heel stil had liggen kijken, kon hij toch zien, wat er rondom hem was.

Daar lagen allemaal kleine, witte kereltjes. Ze hadden

groote, lange baarden. Ze sliepen zoo zacht en zoo rustig, en roerden zich niet.

Gek toch ! waar zou hij zijn ?

Zou hij eens probeeren, om verder te gaan, om eens te zien, of hij niemand vinden kon, die hem helpen wilde ? Maar dat durfde hij toch niet goed.

Verbeeld je nou eens, dat hij bij reuzen kwam ! Bij den

reus, die Klein Duimpje op wilde eten ! of bij leeuwen, of andere leelijke dieren !

Daar opeens zag hij een man komen aanstappen. Hij had een lang kleed aan ; een staf droeg hij in de hand, en op zijn hoofd stond een blank-witte muts.

'n Zwarte man droeg een groot licht, dan kon die andere goed zien.

Hemel ! dacht Duleke, zou dat Sint Nicolaas zijn met Pieterman ?

Maar nog voor hij wat verder kon denken, daar klapte de man in zijn handen.

Al de kleine kereltjes werden wakker.

Ze sprongen op en kwamen rondom den bisschop staan. „Vooruit !” zoo sprak hij nu, „'t wordt tijd, dat jullie

aan 't werken gaat. Nog een paar dagen en dan moet ik weg. want alle kinderen wachten op Sint Nicolaas.

Nu gauw naar het bosch om hout te hakken : dat kunnen Baardman, Grijshaar, Puntmuts en Krachtman wel doen. Dan moet de oven gestookt worden, het meel gehaald, het deeg moet je kneeden, en alles klaar maken voor speculaas, suikergoed ... vooruit aan 't werk! Verbeeld je nou toch eens, dat de kinderen stonden te kijken over een paar dagen! en dat Sint Nicolaas er niet geweest was!"

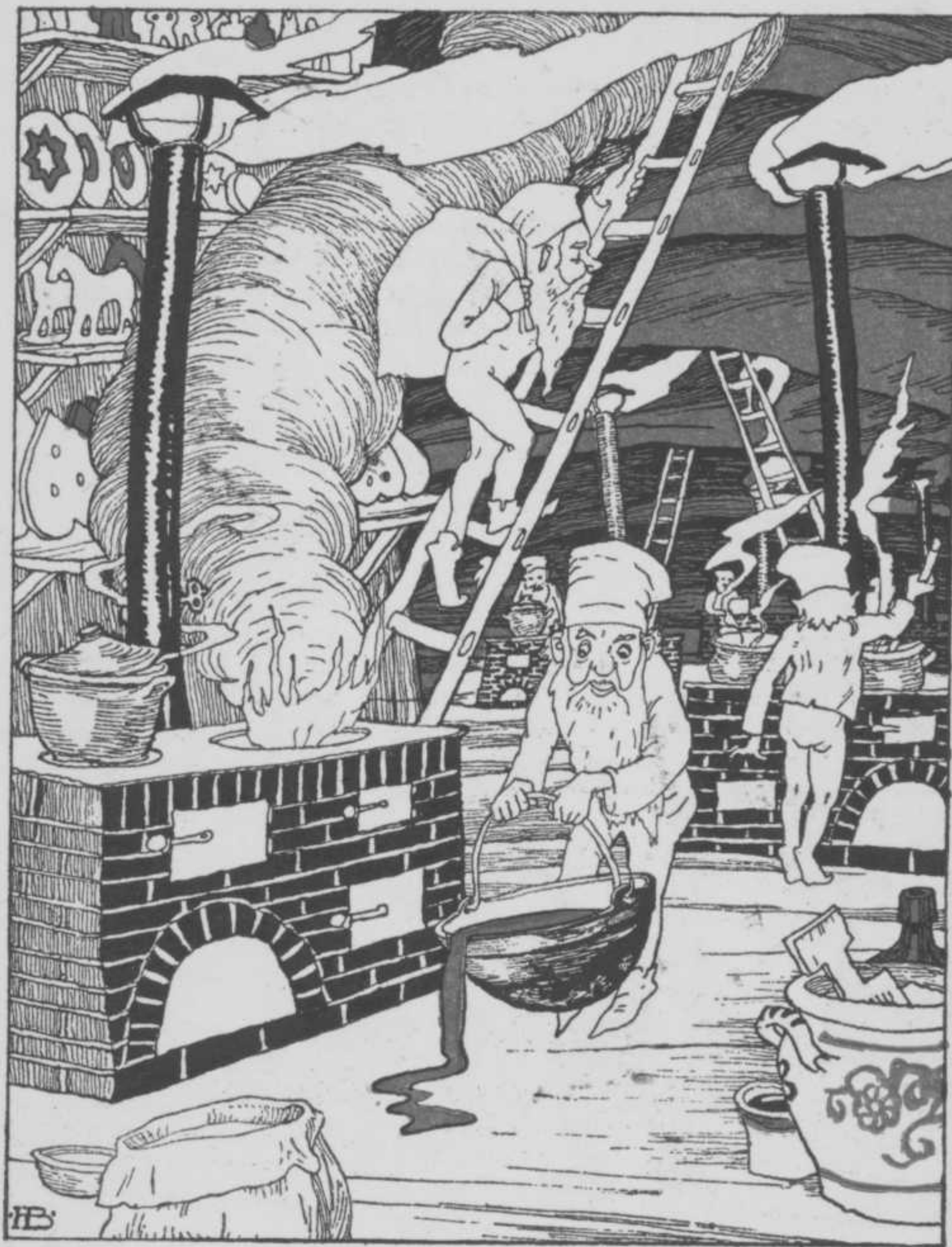
En Baardman, Grijshaar, Puntmuts en Krachtman trokken met een slee naar 't bosch. Daar begonnen ze te hakken en te kappen en te zagen, dat het een lust was, ze zoo bezig te zien.

Twintig van die kleine kereltjes kwamen al heel gauw met zakken meel aandragen. Twintig begonnen de ovens te poetsen en schoon te maken. Ja, dat was wel noodig! want heel het jaar waren ze niet gebruikt, omdat het maar ééns in het jaar Sint-Nicolaas is.

Twintig met witte schortjes voor en witte bakkersmutsen op hun kleine kopje, begonnen het meel uit te schudden, en er deeg van te maken. Zoo hadden ze in een oogenblikje het allemaal even druk.

Sint Nicolaas stond er naar te kijken.

..... en alles klaar maken voor speculaas (Blz. 8)

Hij lachte eens tevreden, dat al zijn kleine mannetjes zoo hun best deden.

Nu ! het mocht ook wel ! Heel het jaar hadden ze geslapen, en uitgerust van de moeilijke taak van 't vorig jaar.

Toen de bisschop zoo stond te kijken, daar merkte hij eensklaps het kleine Duleke op.

Wat was dat nou ? Hoe kwam die jongen hier ?

Duleke zag wel, hoe de bisschop naar hem stond te kijken. Gelukkig ! hij was nog al heel braaf geweest, en daarom voelde hij heelemaal geen schrik voor den Heiligen Man.

En toen de Bisschop wenkte, dat hij eens bij hem moest komen, kwam hij dan ook dadelijk aangelopen.

„Hoe kom jij nou toch hier ?” vroeg Sint Nicolaas.

Maar Duleke verstond er geen woord van.

Hoe of dat kwam ?

Wel, hij was met zijn vliegmachine in Spanje terechtgekomen, 't land waar Sint Nicolaas woont, als hij niet op reis is, om brave kinderen gelukkig te maken. En nu had Sint Nicolaas het hem in een heel vreemde taal gevraagd, net als ze in Spanje praten.

„Och, Sint Nicolaas !” begon Duleke nu....

Maar Sint Nicolaas liet hem niet uitspreken.

„Wat heb ik nou aan de hand ? Kom jij uit Holland ? vroeg hij heel verwonderd.

Natuurlijk had Sint Nicolaas dadelijk gehoord, dat Duleke geen Spanjaard was, maar een echt Hollandertje.

„Maar jongetje,” zoo ging hij nu in 't Hollandsch door, „hoe kom jij toch hier verzeild ?”

Nu begon Duleke van zijn wonderreis te vertellen.

De kaboutertjes, die in den omtrek waren, hadden nog nooit een jongetje zoo vreemd hooren spreken.

Ze waren dichterbij gedrongen, en luisterden vol verbazing naar dat kereltje, dat ze toch niet verstaan konden. Die Sint Nicolaas moest toch wel knap zijn, meenden ze, want die verstond dat allemaal.

Nou ja ! dat kwam, omdat hij zooveel op reis ging naar Holland, naar Den Haag, Amsterdam en nog veel andere plaatsen in Nederland ! zei Puntmuts met een heel gewichtig gezicht.

Sint Nicolaas had vol verbazing staan toe te luisteren naar de vertelling van Duleke.

Eindelijk zei hij heel medelijdend : „Nou, Duleke, — jij heet toch Duleke is 't niet?” — en toen 't ventje heel hard met zijn kleine kopje knikte — ging hij voort : „Nou goed hoor, jongen. Nog twee dagen, dan heeft mijn schimmel genoeg gegeten om de reis naar 't noorden te ondernemen.

Dan is al het speelgoed klaar voor mijn kleine vriendjes. Dan hebben mijn kleine bakkertjes speculaas en lekkernijen ingepakt.

Dan is Pieterman terug van zijn reis, en komt hij mij alle brave kinderen opnoemen, die hij gevonden heeft.

Dan stap ik op mijn paard, en rijd ik in éénen nacht naar

Holland toe, en dan, klein, ongelukkig Duleke, dan neem ik jou mee hoor, en dan breng ik je weer bij je moeder en je vader!"...

Toen Duleke die woorden hoorde, toen dacht hij er in eens aan, hoe verschrikkelijk ver dat hij nu toch wel van huis, van vader en moeder was!

'n Paar groote tranen kwamen er in zijn oogen, en hij moest moeite doen, om niet hard te schreien. Maar Sint-Nicolaas keek hem zoo vriendelijk aan, dat hij toch weer moed kreeg, en heel dankbaar den Bisschop in de oogen zag.

„Komaan!" zei Sint Nicolaas nu, terwijl hij in de handen klapte, „komaan kleintjes, nou weer aan 't werk hè! En zorgen dat alles mooi op tijd klaar is, hoor!

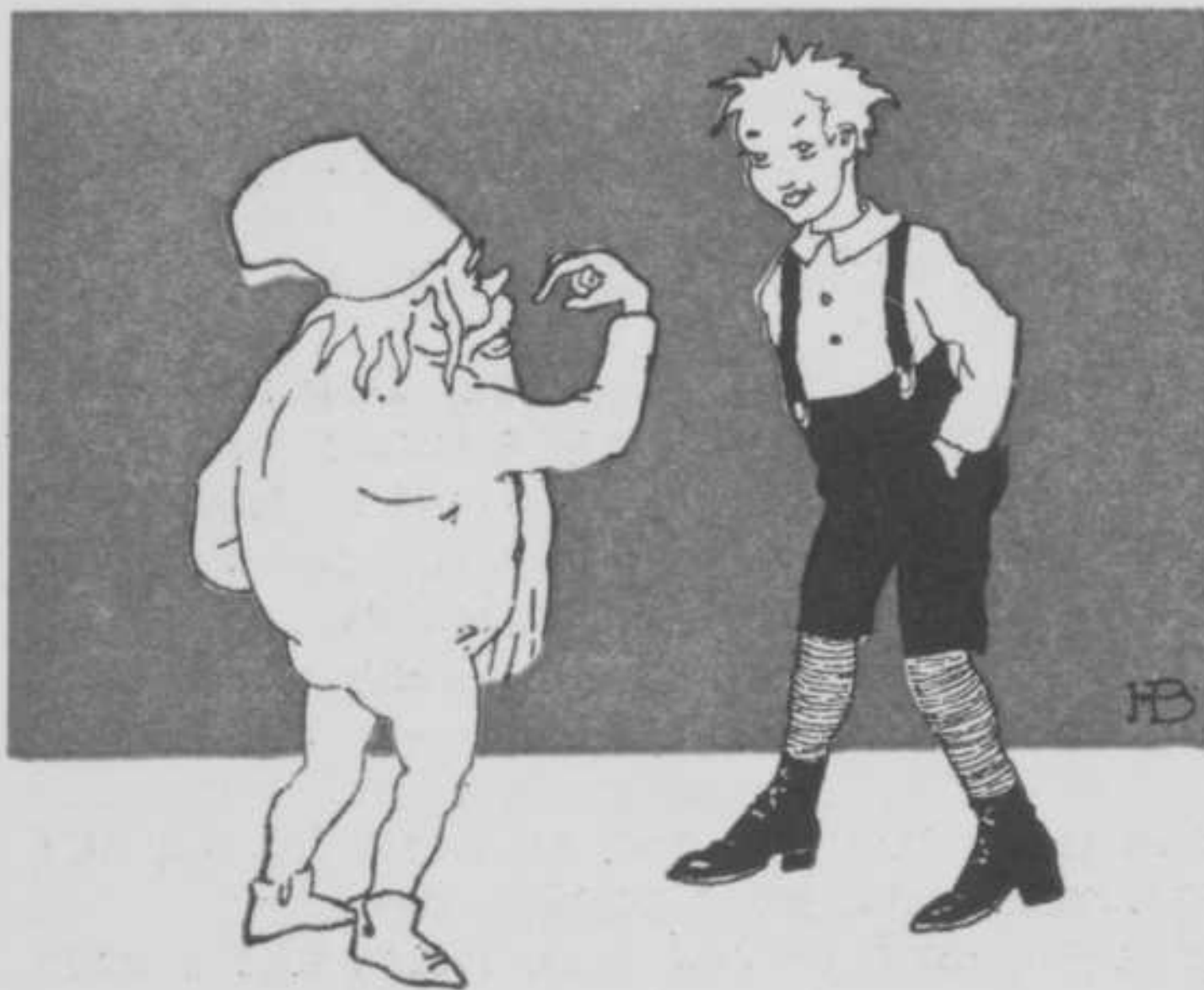
En jij, Duleke. loop jij hier maar wat rond, jongen, en kijk maar eens goed toe, hoe druk mijn mannetjes het nu toch hebben. En als er nu eens wat te proeven en te snoepen valt, proef en snoep jij dan maar eens, hoor jongen!"

De Sint ging naar zijn paleis, daar bleef hij wachten, tot het tijd werd voor de groote reis.

En Duleke bleef kijken, hoe de kleine mannetjes met hout sleepten, hoe ze den oven stookten, en hoe ze met wel honderd

bezig waren speculaasman-
netjeste maken. Tien mannetjes waren voortdu-
rend bezig met alles in den oven te stoppen; en tien anderen haalden telkens den oven weer leeg, zoo gauw als het lekkers goed gebakken was.

Bij die laatste tien kereltjes bleef Duleke nog

wel het langste staan. Want Duleke hield wel van een zoet mondje. En telkens klonk het uit den mond van een van die kleine baardmannetjes : „Daar Duleke !” maar verder kenden ze geen Hollandsch dan wezen ze maar met hun kleine knuistjes naar hun mond, en 't slimme Duleke begreep heel goed, dat ze zeggen wilden : „Eet maar op, jongetje !”

Zoo vloog de tijd voor Duleke om, o ! zoo gauw en zoo vlug.

Maar voor Duleke zijn vader en zijn moeder !

„Waar zou Duleke toch zitten ?” snikte zijn moedertje.

„Ja ! waar zou dat kind toch zijn ?” bromde zijn vader verdrietig.

En 't was heel treurig in 't huis waar Duleke woonde, want zijn moeder schreide en snikte, en zijn vader was zoo stil en zoo droef ! Want vader en moeder hielden o ! zoo veel van hun Duleke ! 't Was nog al géén braaf kind !

En nu konden ze hem maar niet vinden, waar ze ook keken ! en hoe ze ook zochten !

„Duleke !” — riep 't droevig moedertje aan de deur. „Duleke ! jongen, waar ben je dan toch ?”

Maar Duleke hoorde de stem van zijn moedertje niet, en ze kreeg geen antwoord.

Dat duurde zoo een dag en een nacht en toen nog een heelen dag !

In haar verdriet dacht de moeder er nog niet eens aan, dat het den volgenden dag Sint Nicolaas was ! Wat hadden ze daar ook aan, nu Duleke weg was !

Heel stil was moeder dien avond naar bed gegaan. Ze wilde niet schreien, omdat vadertje dan nog bedroefder werd, maar och ! ze dacht toch nog zoo veel aan haar arme Duleke !

In Spanje was 't nu tijd geworden voor Sinterklaas. De zakken stonden vol speelgoed. De kaboutertjes hadden alles nog eens geverfd en gepoetst.

't Rook er zoo heerlijk naar speculaas en koek ; er stonden zakken vol, pas gebakken.

Daar zat Duleke tusschen al die heerlijkheden. Hij hoorde een paard geweldig trappelen ; toen nog een ander paard.

De kaboutertjes kwamen naar binnen gesprongen, en begonnen al het moois naar buiten te dragen en op de paarden te laden.

Toen kwam ook Sint Nicolaas. Een prachtige mantel had hij om, een schitterenden mijter op het hoofd, en zijn besten staf droeg hij in zijn handen.

„Kom Duleke,” zei hij zacht, „nu wordt het tijd, jongen, dat we naar vader en moeder gaan!” Duleke vloog naar den goeden Bisschop.

Ha! eindelijk dan toch zou hij weer naar zijn ouders gaan!

Toen alles op de paarden gepakt was, stapte Sint Nicolaas op zijn schimmel. Pieterman reikte hem Duleke aan, en vlak voor den Bisschop mocht Duleke zitten op het mooie witte paard. Met een sprongetje zat ook Pieterman op zijn paardje. „Alles klaar?” vroeg toen

de Sint.

„Nu goed,” zei hij toen, „jullie, kleine kereltjes moogt weer gaan slapen!”

Maar eerst de deuren goed sluiten hoor! En nu vooruit!” zei hij tegen zijn schimmel, dien hij op den nek klopte.

't Paard stond nog even stil. Zijn neusgaten gingen wijd open, zoo diep haalde het adem, toen vlogen zijn voorste pooten in de lucht, en met sprongen zoo groot als een kerk, vloog het dier vooruit. 't Ging over slooten en huizen, over bergen en dalen, altijd maar voort.

Juist toen 't op de kerkklok twaalf uren sloeg, waren ze in Holland.

Duleke was in de armen van Sinterklaas in slaap gevallen.

Nu sprong Pieterman van zijn paard; hij nam 't ventje van den Bisschop over, en terwijl de Sint even wachtte,

zakte Pieter heel voorzichtig met Duleke den schoorsteen door. Hij legde hem zachtjes neer op Duleke zijn eigen bed, toen nog een vracht speculaas en speelgoed, en met een wip was hij weer op het dak, waar Sint Nicolaas met de paarden nog wachtte. Toen gingen zij weer verder het land door, en zochten overal, waar brave kinderen sliepen, om die te beloonen met heel veel moois en heel veel goeds.

Maar Duleke's moeder kon toch niet slapen.

Had ze daar geen leven gehoord?

Verbeeld je, dat 't Duleke eens was!

Zacht stond ze op, ging naar Duleke's kamertje en....

„Man, man!” riep ze zoo hard als ze maar kon.

„Man, man, kom toch! Duleke is terug!”

Ze greep Duleke in haar armen, kuste hem op zijn wangen, tot hij verschrikt wakker er van werd.

Vader kwam toegelopen, en vond Duleke terug in de armen van zijn moeder.

En Duleke? De kleine slaapkop, die hij was! Heel even deed hij zijn kleine kijkertjes open.

„Moesje,” zei hij met een zacht stemmetje, „Vader!”

Toen zakte zijn hoofdje weer neer, en sliep 't gelukkige Duleke weer in de armen van zijn moedertje.

